

ŽIVOTOPIS – FOREJTOVÁ

Paní Forejtová se narodila v roce 1938. Válku tedy vnímala přes události, které se netýkaly přímo jí samotné. První vzpomínkou je odvedení jejího otce gestapem. Tato událost se stala v roce 1944, konkrétně 13. září. Do té doby rodina s jedním dítětem, paní Věrou, žije v Březnici. Otec pracuje jako zámečnický mistr na panství hraběte Palfiho. Na hraběcích pozemcích je rozmístěno několik dílen, které jsou potřeba pro celkové hospodaření. Zde má otec naší pamětnice dobrou pověst a stává se mistrem, který má pod sebou své „žáky“. Má tu také možnost podporovat a být členem odbojové skupiny – Obrany národa, která tou dobou, nejen v Březnici, působí. Stejně tak je otec paní Forejtové velitelem místního hasičského sboru.

Na udání o protistátní činnosti v osudný den, tedy 13. září 1938 přichází k mladé rodině gestapo, které otce odváží do Klatov, kde bude podroben mnoha výslechům.

Paní Forejtová tou dobou nastupuje do březnické školy. V první třídě stráví jen několik málo dní. Gestapo využívá při výsleších informace o celé rodině a doufá, že otec paní Forejtové, prozradí další své spolupracovníky z odboje.

Malá Věra bydlí střídavě u svých známých. Nakonec je umístěna na infekčním oddělení v příbramské nemocnici. Naskytne se příležitost vystavit úmrtní list, patřící chlapci, který nepřežil nákazu spalou, na paní Forejtovou. Od té chvíle nejsou výslechy klatovského gestapa tak kruté, vědí totiž, že nemohou tatínka vydírat informacemi o rodině.

Začínající školačka vnímá krutosti války, které se odehrávají ve městě, kde žije. S matkou jsou informované o tom, že otce odvezli do koncentračního tábora Terezín. Obě se snaží válku přežít. Hrabě Paufi jim dál odvádí deputát v podobě naturálií, mimo to smí dvakrát týdně chodit pro bandasku mléka. S maminkou mají v Březnici malou zahrádku, která jim také poskytuje malou obživu. Na potravinové lístky, za které byla většina tehdejšího obyvatelstva živa, nárok neměli. Otec byl politickým vězněm, zde nárok zaniká. Mladé ženě a její malé dceři pomáhaly přežít také milodary místních.

Koncem války dostává matka s dcerou úmrtní list, který oznamuje smrt otce. Do Terezína přijel s chatrným zdravím, které bylo způsobeno podmínkami na klatovském gestapu. Dozvídají se, že zemřel 5. května 1945 v 9.30, tedy jen chvíli před tím, než do tábora vjel dánský červený kříž a terezínský tábor osvobodil. Podle slov paní Forejtové by stejně šanci na přežití neměl. Zastřelili by ho, měl na ruce písmena XYZ, tedy kód politického vězně, byl by zřejmě tak jako tak zastřelen.

Po válce se mladá matka s dcerou dozví informace o manželovi a tatínkovi od jeho spoluvězňů. Znají číslo bloku a cely, kde byl otec umístěn. Ví, na které palandě strávil své poslední dny života, a kde i zemřel.

Po válce dostává maminka paní Forejtové vyznamenání československého válečného kříže.

Malá Věra chodí dál do školy. Po válce se v jejich rodině podobná tragédie již neodehrála. Druhá světová válka jí vzala otce, z doslechu prožívala hrůzy a smrt těch, které z Březnice znala.

Jako dospělá se provdala za vojáka. S ním se pak stěhovala po republice. Žili v Rožmitále pod Třemšínem, v Plzni. Později se opět vrací do rodného města, kde žije se svým mužem dodnes.

Z fotek vystavených na poličkách vidíme širokou rodinu, děti, vnoučata, pravnoučata. Paní Forejtová o nich mluví a je jasné, že další generace přináší člověku radost a dává mu jeho životní smysl.

Naše pamětnice si svůj příběh a zkušenosti nenechává pro sebe. Díky své vitalitě je schopna pořádat besedy pro 5. třídy základních škol, snaží se shánět peníze na částečnou úhradu exkurzí do Terezína pro místní školy a spolupodílela se na vydání 2 publikací. Jedna zpracovává téma českých legionářů, druhá popisuje památníky 1. a 2. světové války.

Na závěr sledujeme aktuální fotky z odhalování nově vzniklého pomníku věnovaného obětem 2. světové války v Březnici. Paní Forejtová na nich stojí s prasynovcem - sochařem- jedné z obětí hrůzných událostí války, který sochu věnoval městu Březnice.